

— Върваш ли, че то е сега и за мене отъ голѣма важность? Азъ трѣбва да я освободѣ на пукъ на цезаря и Тигелина. Това е едно състезание, въ което съмъ рѣшилъ да побѣдѣ, като въ една игра, въ която искамъ да играя, дори съ цѣната на собствения си животъ. . . . И днешния день още повече ме закрѣпи въ намѣрението ми.

— Да ти заплати Христосъ!

— Ще видишь!

Като говорѣхъ така, тѣ се намѣрихъ прѣдъ вратата на вилата и излѣзохъ изъ носилкитѣ. Въ тая минута една чърна фигура се доближи до тѣхъ и попита:

— Ти ли си, благородний Виниций?

— Да, — отговори трибунътъ, — какво искашь?

— Азъ съмъ Назарий, синътъ на Мириама; идъ отъ затвора и ти носѣ вѣсти за Лигия.

Виниций се опрѣ съ рѣката си на рамото му и при свѣтлината на факлитѣ захванъ да го гледа въ очитѣ, и неможеше да каже ни дума, но Назарий отгада замирающия на устата му въпросъ и отговори:

— Тя е още жива. Урсъ ме прати, господарю, да ти кажъ, че въ силния огънь тя се моли и повтаря името ти.

А Виниций отговори:

— Хвала на Христа, който може да ми я върне.

А послѣ, като хванъ Назария, заведе го въ библиотеката, дѣто слѣдъ една минута дойде и Петроний, за да слуша разговора имъ.

— Болестъта я спаси отъ поругание, защото злодѣитѣ се боѣтъ, — казваше младиятъ чловѣкъ. — Урсъ и лѣкартъ Главкъ деня и ноця я гледатъ.

— Стражата сѣщата ли е?

— Да, господарю, и тя се намира въ тѣхната стая. Ония затворници, които се намирахъ въ долния затворъ, умрѣхъ огъ трѣска, или се задушихъ.

— Кой си ти? — попита Петроний.

— Благородния Виниций ме познава. Азъ съмъ синъ на вдовицата, у която живѣеше Лигия.

— Ти христианинъ ли си?

Младиятъ чловѣкъ въпросително погледна Виниция, но като видѣ, че тоя послѣдния се моли въ тая минута, вдигнѣ главата си и каза:

— Да.

— По какъвъ начинъ влизашъ въ тъмницата?

— Азъ, господарю, се наехъ да изнасямъ тѣлата на умрѣлитѣ и направихъ това нарочно, за да помагамъ на моитѣ братя и да имъ носѣ извѣстия отъ града.